

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.09.2004, sp. zn. 5 Tdo 1049/2004, ECLI:CZ:NS:2004:5.TDO.1049.2004.1

Číslo: 27/2005

Právní věta: Zajištění zbrojního průkazu a zbraně na základě rozhodnutí podle § 50 odst. 1 zák. č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, přestal být pachatel držitelem zbrojního průkazu a zároveň tím podle § 27 odst. 1 téhož zákona pozbyl i oprávnění mimo jiné k držení zbraní podléhajících registraci a střeliva do těchto zbraní. Pokud si tedy pachatel přesto po zajištění zbrojního průkazu opatřil pistoli a předal ji další osobě, resp. držel velké množství nábojů různé ráže do střelných zbraní, znamená to, že bez povolení sobě a jinému opatřil zbraň a hromadil střelivo ve smyslu § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. a dopustil se trestného činu nedovoleného ozbrojování.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.09.2004

Spisová značka: 5 Tdo 1049/2004

Číslo rozhodnutí: 27

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nedovolené ozbrojování

Předpisy: § 185 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. N. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2004, sp. zn. 6 To 54/2003, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 4 T 121/2001.

Z odůvodnění:

Obviněný M. N. byl rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 17. 10. 2002, sp. zn. 4 T 121/2001, uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák., kterého se dopustil skutky popsány pod body 24. a 25. výroku o vině tohoto rozsudku, tedy tím, že jednak v přesně nezjištěnou dobu počátkem května 2001 si opatřil střelnou zbraň, a to pistoli ČZ ráže 7.65 mm a náboje, ačkoli pro tuto zbraň neměl zbrojní průkaz, a tuto zbraň dne 27. 5. 2001 předal J. M. a jednak od přesně nezjištěné doby nejméně do 27. 5. 2001 v Ch., v bytě V. K. měl v držení velké množství nábojů různé ráže, ačkoli nebyl držitelem zbrojního průkazu.

Dále byl obviněný M. N. uznán trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 tr. zák., kterého se

dopustil jednáním popsaným pod body 26. až 33. výroku o vině rozsudku Okresního soudu v Chomutově, které spočívalo v tom, že v době od 30. 4. 2001 do 10. 7. 2001 koupil od obviněných J. M., M. N. a M. K. motorovou naftu, lahve na propan-butan a další věci, ačkoli věděl, že tyto věci obvinění odcizili.

Současně byl obviněný M. N. uznán vinným i trestným činem nadřívání podle § 166 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil jednáním popsaným pod bodem 34. výroku o vině výše zmíněného rozsudku, tedy tím, že dne 9. 5. 2001 v časných ranních hodinách poblíž obce H. naložil do svého vozidla J. M. a poté v obci D. M. N. a dovezl je do místa jejich bydliště, ačkoli věděl, že byli přistiženi příslušníky Policie ČR při krádeži nafty u čerpací stanice v obci H., když z místa činu utekli.

Za to byl obviněný M. N. odsouzen podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roky. Současně mu byl podle § 53 odst. 1 tr. zák. uložen peněžitý trest ve výměře 20 000 Kč a pro případ, že by trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíce. Rovněž byl obviněnému uložen podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služby u ozbrojených sborů na dobu 5 let a podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. trest propadnutí věci. Podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. pak bylo rozhodnuto o ochranném opatření v podobě zabránění věci.

Uvedeným rozsudkem Okresního soudu v Chomutově bylo také rozhodnuto o vině a trestu spoluobviněných J. M., M. N., M. K. a J. M. a postupem podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. ř. rovněž o nároku poškozených na náhradu škody.

Citovaný rozsudek soudu prvního stupně napadli obviněný M. N. a spoluobvinění J. M. a M. N. odvoláními, která Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 18. 3. 2004, sp. zn. 6 To 54/2003, podle § 256 tr. ř. zamítl. Opis tohoto usnesení byl obviněnému M. N. doručen dne 21. 5. 2004, jeho obhájkyňi dne 11. 5. 2004 a příslušnému státnímu zastupitelství dne 7. 5. 2004.

Proti zmíněnému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem podal obviněný M. N. prostřednictvím své obhájkyňe dne 20. 7. 2004 dovolání, a to s odkazem na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle názoru obviněného v průběhu řízení byla opatřena řada důkazů, kterými se sice soudy obou stupňů zabývaly, avšak hodnotily je tendenčně a důkazy svědčící ve prospěch obviněného zcela pominuly. V této souvislosti poukazuje obviněný zejména na výpovědi spoluobviněných J. M. a M. N.

Pokud jde o body 24. a 25. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, v kterých byl uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák., obviněný je přesvědčen, že v jeho jednání chybí subjektivní stránka tohoto trestného činu, tedy úmyslné zavinění. Obviněný sice skutečně obdržel rozhodnutí o zajištění střelné zbraně a zbrojního průkazu, avšak podle jeho názoru takové rozhodnutí se nevztahovalo na střelivo a navíc, když se tázal na střelivo při odevzdávání pistole, bylo mu údajně sděleno, že si je má prozatím ponechat u sebe. Jednání spočívající v předání pistole J. M. pak obviněný M. N. nepovažuje za prokázané. Obviněný se rovněž domnívá, že pokud mu nebyl zajištěn zbrojní průkaz na služební zbraň, kterou měl k dispozici až do poloviny roku 2001, odsouzení za spáchání trestného činu nedovoleného ozbrojování za situace, kdy mohl disponovat jinou střelnou zbraní, postrádá logiku, přičemž posuzovaný čin není společensky nebezpečný.

K bodům 26. až 33. výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně obviněný M. N. uvádí, že soudy obou stupňů nesprávně zhodnotily skutková zjištění, zejména když vycházely z výpovědi spoluobviněného M. N., který - pokud obviněného usvědčoval - uváděl pouze své domněnky.

Obviněný M. N. závěrem svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Okresního soudu v Chomutově i usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání podal obviněný M. N. jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. b) tr. ř.], učinil tak prostřednictvím obhájkyne (§ 265d odst. 2 tr. ř.), včas a na správném místě (§ 265e tr. ř.), dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. h) tr. ř.], a obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

Pokud jde o dovolací důvod, obviněný M. N. odkazuje na ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který je naplněn, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Obviněný M. N. v části svých dovolacích námitek především napadá výsledky dokazování, když uvádí, že soudy činné dříve ve věci nesprávně hodnotily provedené důkazy, zejména výpovědi spoluobviněných, a současně obviněný namítá odlišný průběh skutkového děje. Podle názoru Nejvyššího soudu existenci dovolacího důvodu tak v naznačeném rozsahu shledává obviněný v nesprávných skutkových zjištěních, z nichž vycházely soudy dříve činné ve věci, popřípadě ve vadně provedeném dokazování. Předpoklady pro jiné právní posouzení svého jednání tedy obviněný dovozuje nikoli z argumentace odůvodňující odlišnou právní kvalifikaci skutků obsažených ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, ale jen z vlastní verze hodnocení důkazů a z jiných skutečností, než jaké soudy obou stupňů vzaly v úvahu.

K tomu ovšem Nejvyšší soud zdůrazňuje, že jak vyplývá z ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř., důvodem dovolání nemůže být samo o sobě nesprávné skutkové zjištění, neboť takový důvod zde zahrnut není. Dovolací námítka obviněného, které se týkají skutkových zjištění a správnosti dokazování, jsou tedy mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu podle citovaného ustanovení a Nejvyšší soud k nim nemohl nijak přihlížet.

V další části svých dovolacích námitek potom obviněný M. N. napadl právní posouzení jednání popsaného pod body 24. a 25. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, kterým byl uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. Obviněný je přesvědčen, že jeho jednáním nebyla naplněna subjektivní stránka tohoto trestného činu. Považuje za pravdivé, že obdržel rozhodnutí o zajištění střelné zbraně a zbrojního průkazu, avšak podle jeho názoru zmíněné se rozhodnutí nevztahovalo na střelivo. Pokud jde o předání pistole J. M., obviněný upozorňuje, že mu nebyl zajištěn zbrojní průkaz na služební zbraň, kterou měl k dispozici až do poloviny roku 2001. Proto odsouzení za spáchání trestného činu nedovoleného ozbrojování za situace, kdy mohl disponovat jinou (služební) střelnou zbraní, považuje obviněný za nelogické, přičemž podle jeho přesvědčení tento čin ani nedosahoval potřebného stupně nebezpečnosti pro společnost.

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že obviněnému M. N. byl rozhodnutím příslušného policejního orgánu ze dne 23. 8. 2000, č. j. ORCV-247/ZBR-2000, podle § 50 odst. 1 zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střelných zbraních“), zajištěn jeho zbrojní průkaz, který následně dne 31. 8. 2000 odevzdal, a to spolu se svým revolverem a střelivem. Tímto okamžikem přestal být obviněný držitelem zbrojního průkazu, takže podle § 27 odst. 1 zákona o střelných zbraních zároveň pozbyl i oprávnění mimo jiné k držení zbraní podléhajících registraci a střeliva do těchto zbraní. Rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu a zbraně podle § 50 zákona o střelných zbraních sice mělo jen dočasnou povahu, ale jeho smyslem bylo zabránit držiteli zbrojního průkazu právě v tom, aby dále nakládal se střelnými zbraněmi a nabýval je do vlastnictví, resp. aby je dále držel a nosil, protože zde vzniklo důvodné podezření, že držitel zbrojního průkazu a zbraně nesplňuje (resp. přestal splňovat) podmínky spolehlivosti obsažené v ustanovení § 45 zákona

o střelných zbraních. Pokud si tedy obviněný M. N. přesto v uvedené době opatřil pistoli a předal ji další osobě, resp. držel velké množství nábojů různé ráže určených do střelných zbraní, ačkoli k tomu po zajištění zbrojního průkazu pozbyl oprávnění, znamená to, že bez povolení sobě a jinému opatřil zbraň a hromadil střelivo ve smyslu § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. a dopustil se trestného činu nedovoleného ozbrojování.

Zcela neopodstatněná je v této souvislosti argumentace obviněného, podle níž měl údajně k dispozici služební zbraň a účastnil se povinných střelb. Jednak tato skutečnost nevyplývá ze skutkových zjištění učiněných soudy obou stupňů a jednak nelze klást naroveň např. cvičné střelby v rámci služebního poměru a opatření zbraně bez povolení jiné osobě, konkrétně spoluobviněnému J. M., který navíc nebyl držitelem zbrojního průkazu. Stupeň nebezpečnosti takového činu pro společnost proto byl bezpochyby vyšší než nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.). Obdobně Nejvyšší soud neakceptoval názor obviněného M. N., že si nebyl vědom povinnosti odevzdat střelivo, neboť rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu se na náboje údajně nevztahovalo. Z již zmíněného ustanovení § 27 odst. 1 zákona o střelných zbraních totiž jednoznačně vyplývá zákaz držení střeliva bez příslušného zbrojního průkazu a rovněž nelze přehlédnout, že obviněný podle potvrzení o převzetí odevzdal spolu s pistolí i 6 ks střeliva, takže si musel být vědom povinnosti odevzdat všechny náboje, a jestliže tak neučinil, byl přinejmenším srozuměn s porušením uvedené povinnosti.

Z uvedeného vyplývá, že jednání obviněného M. N. popsané pod body 24. a 25. výroku o vině v rozsudku Okresního soudu v Chomutově bylo posouzeno jako trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. správně a bez vad, neboť jím obviněný naplnil všechny požadované znaky citované skutkové podstaty, a to včetně subjektivní stránky a za existence vyššího stupně nebezpečnosti činu pro společnost, než je stupeň nepatrný. V tomto rozsahu je proto dovolání obviněného M. N. zjevně neopodstatněné.